

Arrest

nr. 51 789 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Kosovo. Uw partner, (B.D.) (O.V.6.418.437), zou u hebben gezegd dat u in Mitrovica bent geboren. U zou met uw ouders een barak hebben betrokken in een dorp dat Konik werd genoemd. U zou op vijftienjarige leeftijd uw partner, (B.D.), hebben leren kennen. U zou met hem zijn gehuwd en meteen naar een plaats in Kosovo zijn gebracht waar jullie in zijn groot huis konden wonen. Na uw huwelijk zou u van uw ouders hebben vernomen dat ze weg gingen uit de barak waar ze vroeger woonden. Ze zouden u hebben voorgesteld mee te gaan, maar u zou hebben geweigerd omdat u bij uw partner wilde blijven. Sindsdien zou u niet weten waar uw ouders zijn. De woning in Kosovo waar u verbleef, zou gedeeltelijk zijn

afgebrand toen u zwanger was. U weet niet tijdens de hoeveelste zwangerschap dit is gebeurd. In diezelfde periode zouden etnische Albanen twee maal zijn langsgelopen. De eerste keer zouden u en uw partner zijn geslagen. De tweede keer kwamen ze met velen en zou u zijn verkracht. U zou zwanger zijn geweest en door de verkrachting een kind hebben verloren. Na uw kort verblijf in Kosovo zouden jullie naar Montenegro zijn verhuisd. In Montenegro zou u bang zijn geweest voor de plaatselijke bevolking en zelden buiten zijn gekomen. Op een bepaald moment zouden inwoners uw woning zijn binnengedrongen en u op het hoofd hebben geslagen. U zou, ondanks een bloedende hoofdwonde, geen medische hulp hebben gezocht. U zou op dat moment zwanger zijn geweest en uw kind hebben verloren. U zou na de miskraam in een ziekenhuis zijn verzorgd. Ook uw partner zou tijdens dit incident zijn geslagen. Omdat u etnische Albanen en de plaatselijke inwoners van Montenegro vreesde, besloten jullie het land te verlaten. U zou een smokkelaar met juwelen en geld hebben betaald om jullie naar België te brengen. Uw documenten, zoals uw geboorteakte en uw paspoort, zou u in de wagen waarmee u naar België kwam, hebben achtergelaten. Op 15 april 2009 heeft u in België een asielaanvraag ingediend. U stelt aan geheugenverlies te lijden door wat u in uw land zou hebben meegemaakt. Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee Belgische medische attesten neer, een handelend over een MR-scan en een verslag hierover, d.d.13 juli 2009, en een tweede medisch attest, d.d.11 januari 2010, waaruit blijkt dat u van 4 januari 2010 tot 9 januari 2010 werd gehospitaliseerd nadat u door een bewustzijnsverlies van een ladder viel en uw neus brak.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde nooit in Duitsland te zijn geweest (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken vraag 17 en gehoorverslag Commissariaat-generaal I p. 7 en gehoorverslag Commissariaat-generaal II p. 2). Zelfs na confrontatie met de informatie van de Duitse autoriteiten waarover het Commissariaat-generaal beschikt, ontkende u uw eerder verblijf in Duitsland (gehoor CGVS II p. 3). Uit voornoemde informatie waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de Duitse autoriteiten op 17 juni 2004 uw binnenkomst op Duits grondgebied registreerden. U gebruikte in Duitsland de naam (S.D.). Nochtans ontkende u bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 19 augustus 2009 een andere (voor)naam dan Hasenka te hebben (gebruikt) (gehoor CGVS I p. 2 en CGVS II p. 3). In Duitsland kreeg u een verblijfstitel, Duldung genaamd, die geldig was tot 22 mei 2009. Op 27 april 2009 werd door de Duitse autoriteiten uw vertrek vastgesteld. Inmiddels was op 15 april 2009 uw asielaanvraag in België geregistreerd. Uit voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat u op intentionele wijze heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Uw algemene geloofwaardigheid is hiermee volledig aangetast.

Wat betreft de periode voor uw aankomst in Duitsland, dient het volgende te worden vastgesteld: vooreerst legt u geen enkel begin van bewijs aangaande uw werkelijke identiteit of afkomst neer. In dit verband dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u al uw identiteitsdocumenten (uw geboorteakte, uw paspoort en de geboorteaktes van al uw kinderen) in de wagen waarin u naar België kwam, zou vergeten (gehoor CGVS p. 6), gelet op het belang van dergelijke documenten. Verder is het weinig aannemelijk dat u niet zou hebben geweten door welk land uw paspoort werd uitgereikt (gehoor CGVS p. 6). Aan uw bewering niet te weten waar u geboren bent, van waar u werkelijk afkomstig bent of van waar uw partner afkomstig is (gehoor CGVS pp. 2, 3) kan evenmin geloof worden gehecht.

Over uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar Europa, dient het volgende te worden vastgesteld: waar u aanvankelijk op uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 19 augustus 2009 stelde na uw huwelijk tot aan uw vertrek naar België steeds in Kosovo te hebben verbleven, verklaarde uw partner dat jullie sinds de oorlog in Kosovo in Montenegro verbleven en dat jullie al zeven jaar niet meer in Kosovo waren geweest (gehoor CGVS I partner p. 6). Na tweemaal te zijn geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (gehoor CGVS II pp. 2-3), gaf u uiteindelijk toe dat u na een kort verblijf in Kosovo in Montenegro had verbleven en weet u de tegenstrijdigheden aan geheugenproblemen. In Montenegro zouden u en uw partner zijn geslagen door de plaatselijke inwoners die uw woning binnenvielen. U zou door deze mishandeling zelfs een kind zijn verloren (gehoor CGVS II pp. 3-4). Uw partner verklaarde echter dat noch u, noch hij er problemen kenden en jullie Montenegro enkel verlieten omwille van financiële redenen (gehoor CGVS II partner p. 4).

Wat betreft uw verblijf in Montenegro, is het bovendien merkwaardig dat u na uw verklaringen ooit in "Kujnik" (Konik) te hebben verbleven, u nooit zou hebben geweten in welk land u toen woonde. Geconfronteerd met de Servische benaming voor Montenegro, Crna Gora, de hoofdstad van het land, Podgorica, waartoe Konik behoort, en de oudere maar nog steeds gekende benaming van

Podgorica, Titograd, verklaarde u nooit van deze plaatsen te hebben gehoord (gehoor CGVS I p. 4). Zo ook blijkt u nooit van Ribnicka Vrela, de wijk waartoe Konik behoort, te hebben gehoord (gehoor CGVS I p. 4). De geloofwaardigheid van uw verblijf in Montenegro komt hierdoor eveneens op de helling te staan.

Ook aangaande uw verblijf in Kosovo in de woning van uw partner, dient gewezen te worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner. Waar u verklaarde tijdens uw vijfde zwangerschap, enkele dagen voor jullie vertrek naar België, te zijn verkracht door Albanezen (gehoor CGVS I pp. 4, 8), beweerde uw partner dat u tijdens uw allereerste zwangerschap, ongeveer zeven jaar geleden, werd verkracht, waardoor u een kind verloor (gehoor CGVS I partner p. 4). Verder is het opmerkelijk dat u geen enkel gewag maakte van een verkrachting door Albanezen bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelde daar enkel door Serviërs te zijn verkracht. Van een verkrachting door Serviërs in Kosovo maakte u echter geen melding bij uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Uw algemene kennis over Kosovo in de periode kort na het gewapende conflict (1999-2000), blijkt trouwens nihil. Geconfronteerd met de in Kosovo aanwezige internationale troepenmacht, KFOR, blijkt u nooit hiervan te hebben gehoord. Evenmin blijkt u van de Interim Administratie van de Verenigde Naties, UNMIK, te hebben gehoord (gehoor CGVS p. 8-9).

Gelet op wat vooraf gaat, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen en maakt u het mij aldus onmogelijk een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor uw komst naar Duitsland en bijgevolg uw komst naar België. Aldus kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Mocht uw relaas geloofwaardig zijn, quod non, dient hoe dan ook gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan/Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj/Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Inzake de asielaanvraag van uw partner, (B.D.) (O.V.6.418.437), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde medische attesten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De medische verslagen van uw artsen in België geven geen uitsluitel over de oorzaak van uw medische problemen. Bovendien wordt in geen enkel attest melding gemaakt van eventuele geheugenstoornissen. Wel blijkt uit deze attesten dat u vermoedelijk aan epilepsie lijdt. U kreeg voor uw aandoening medicatie voorgeschreven, maar uit het door u neergelegde medische attest van januari 2010 blijkt dat u deze nooit heeft genomen. Hoe dan ook blijkt uit geen enkel objectief gegeven in uw administratieve dossier dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48,3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster put een eerste en enig middel uit een schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming); evenals uit een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekster poneert dat haar asielrelaas niet ernstig in twijfel kan worden getrokken. Minstens is het bewezen dat verzoekster afkomstig is uit Kosovo en Roma van origine is. Verzoekster benadrukt dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *in casu* moet worden onderzocht ten opzichte van Kosovo, zijnde het land van nationaliteit en van herkomst. De verblijfssituatie van verzoekster voor de aankomst in België is dan ook niet van belang.

Recente verslagen van internationale instanties brengen aan het licht dat de situatie van Roma in Kosovo ronduit rampzalig is, en dat de discriminatie van deze bevolkingsgroep geenszins is afgenomen, wel integendeel. Verzoekster vervolgt met het optekenen van een aantal verklaringen van Thomas Hammarberg, commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa met betrekking tot het problematische of ongepaste karakter van de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo. Verzoekster wijst er voorts op dat zij vier minderjarige kinderen heeft die school lopen in België, en dat de situatie van kinderen in het bijzonder in Kosovo erbarmelijk is. Tot slot refereert verzoekster aan het jaarverslag 2010 van Amnesty International om te illustreren dat er sprake zou zijn van een stijgend aantal veiligheidsincidenten dat betrekking heeft op minderheidsgroepen, evenals dat de Roma nog steeds op diverse vlakken gediscrimineerd worden en de registratie van het verblijf en de status van heel wat Roma gehypothecerd wordt door het gebrek aan persoonlijke documenten.

Verzoekster meent dat aan de voorwaarden uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan gezien de discriminatie waaronder Roma in Kosovo lijden.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Verzoekster beroept zich in onderhavig beroep niet op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch voert zij enig argument aan waaruit zou blijken dat zij vreest voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad volgt verweerder waar die benadrukt dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar jarenlange verblijf in Duitsland (periode juni 2004 tot april 2009), zelfs na confrontatie met informatie afkomstig van de Duitse autoriteiten, is blijven ontkennen en zodoende heeft getracht om de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Tevens wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze terecht uiteengezet dat verzoekster al evenmin op grond van overredende verklaringen of bewijsvoerende stukken kan aantonen waar zij voor juni 2004 op duurzame wijze verbleven heeft. Verzoekster maakt in dit opzicht alvast niet aannemelijk dat dit Montenegro of Kosovo zou betreffen gelet op terechte vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de veelheid aan vastgestelde onwetendheden. Als dusdanig werpt de bestreden beslissing terecht tegen dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste levensloop en het daaraan verbonden vluchtrelaas op wezenlijke wijze wordt gehypothecerd, en dat verzoekster de instanties bevoegd om te oordelen over haar asielaanvraag door eigen toedoen *de facto* verhindert om een zicht te krijgen op haar werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor haar komst naar Duitsland en, vervolgens, België.

Het feit dat zij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan bescherming. Op de asielzoeker rust de medewerkingsplicht, die ondermeer inhoudt dat zij de waarheid moet vertellen en alle pertinente informatie dient aan te brengen betreffende haarzelf en haar verleden opdat de beslissende overheid in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen (zie bv. paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*). Indien verzoekster geen duidelijkheid schept over haar verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt zij de commissaris-generaal en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid haar beschermingsnood correct te beoordelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster het geheel van voornoemde vaststellingen met betrekking tot de intentionele misleiding en het gebrek aan aannemelijke verklaringen betreffende haar verblijfplaatsen en dito omstandigheden ongemoeid laat in voorliggend verzoekschrift, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven.

Voor zover wordt aangenomen dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit bezit, blijkt voor het overige uit de bestreden beslissing, die zich hiervoor terecht beroept op de toegevoegde landeninformatie, dat verzoeksters etnische origine (Roma) en herkomst uit Kosovo *an sich* niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen. De veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder Roma, is gedurende de laatste jaren immers aanzienlijk verbeterd en er kan hoe dan ook niet meer gesproken worden van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo. De in Kosovo aanwezige (internationale) autoriteiten voorzien desgevallend in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie. De Roma in Kosovo bevinden zich wel vaak in een erg moeilijke socio-economische situatie en kunnen op diverse vlakken met discriminatie worden geconfronteerd doch dat dergelijke discriminatoire aangelegenheden op zich, gelet op de inspanningen die ter plaatse door de overheid geleverd worden, evenmin volstaan om te besluiten het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepalingen betreffende subsidiaire bescherming. Verzoeksters loutere verwijzing naar een aantal algemene rapporten of artikels, of uittreksels daarvan, toont geenszins aan dat zij effectief aanspraak maakt op internationale bescherming. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De door verzoekster aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie vermag niet te leiden tot een ander besluit.

Wat betreft de door verzoekster opgevoerde uitlatingen van Thomas Hammarberg, commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, blijkt dat deze in essentie betrekking hebben op het problematische of ongepaste karakter van de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo, en de (loutere) opportuniteit van een eventuele vrijwillige terugkeer. Deze argumenten zijn als dusdanig niet aan de orde zijn in het kader van onderhavige beroepsprocedure aangezien de commissaris-generaal, en wat dat betreft tevens de Raad, er louter toe gehouden zijn om te oordelen of verzoekster, op grond van de door haar aangereikte motieven, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De modaliteiten of de wijze van een, eventuele, terugkeer vormen als dusdanig niet het voorwerp van onderhavig beroep.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze is genomen en gemotiveerd op basis van de gegevens in het administratief dossier. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het stuk met betrekking tot het schoolgaan in België van verzoeksters kinderen is niet dienstig ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS